

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος »

ΕΤΟΣ Γ'.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 31 Ἰανουαρίου 1860.

Ἄριθ. 2.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΟΥ.

« Μ' ἔφερες τὰ ἄνθη, σύζυγέ μου ; »

« ὦ. Ἀμαλίτσα φιλιτάτη, τὰ ἐλησμόνησα ! Ἄλλὰ μὴν ἀνοίγῃς τοὺς μεγάλους καὶ γλυκεῖς δ-φθαλμούς σου τόσον ἐνειδιστικῶς, φίλη μου, διότι ἐβγάκων ἐλοτελῶς ἀπὸ τὸν νοῦν μου. Δὲν κάνει νὰ βάλῃς τριαντάφυλλα ; »

« Τριαντάφυλλα ! Δὲν ἤξεύρεις τάχα ὅτι ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος δὲν ἐφάνη κανένα νέον στήν τριανταφυλιά μας ; Ἄλλὰ νομίζω ὅτι δὲν σε μέλλει. Τὸ ἴδιον σὲ κάνει ἂν φορέσω κρίνα ἢ κρομμυδοτσεφλα εἰς τὴν κόμην μου. Πρὸ ἐξ' μηνῶν δὲν ἐλησμένοις τὰς παραγγελίας μου τόσον εὐκόλως. Ἄρτου ἔγινα σύζυγός σου δὲν ἔχω τόσον χιτηρῖσον ὅτε ἤμην μνηστὴ σου. »

« Ἀμαλία, Ἀμαλία φιλιτάτη ! ὀμιλῆς τόσον σκληρῶς ! Ἡξεύρεις κάλλιστα ὅτι σὲ ἀγαπῶ μυριάκις περισσότερον τώρα ἢ πρότερον ἄλυποῦμαι πολὺ ὅτι σὲ δυσχρέστησα τοιουτοτρόπως, ἀλλ' εἶχον χαροποιᾶν τινα εἰδήσῃν νὰ σοὶ φέρω καὶ διὰ τοῦτο ἐβιάζομην νὰ ἐπιστρέψω, εἰς τρόπον ὥστε πᾶσα ἄλλη σκέψις μικροτέρας ἀξίας μ' ἐγκατέλιπε παντάπασι εἰς τοιαύτην περίστασιν. Ἐλθὲ. ἔλθὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὡς ἡ εὐλογημένη καὶ γλυκυτάτη σύζυγός μου, καὶ ἄφες με νὰ ἐξαλείψω διὰ φιλημάτων ἐκ τοῦ μετώπου σου τὰς ἀσχημούςς φτυίδας τοῦ θυμοῦ σου, ἐν ᾧ θὰ σοὶ διηγηθῶ μεγάλην τινὰ εὐεργεσίαν τῆς τύχης μας. »

Ὁ σύζυγός μου ἐκλινεν ὀπίσω ἐπὶ τῆς ἀναπαυτικῆς ἑδρας του καὶ ἤπλωσε τὰς χεῖράς του πρὸς

ἐμὲ εἰς τρόπον τοσοῦτον εὐλικρινῆ καὶ προσκλητικόν ὥς μόνον ἢ πλέον δύστροπος ὀργίλη καὶ παραφροσύνη τῶν γυναικῶν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν πρόσκλησίν του.

Πόσον ὠραῖος ἦτο ὁ ἀγαπητός μοι σύζυγος ! Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν διὰ τὸ εὐλογητὸν ἔδωρον τοῦ μνημονικοῦ διὰ τοῦ ὁποίου δύναμαι σήμερον νὰ ἀναμνησθῶ τοὺς προσφιλεῖς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του. Ἄ! διὰ τί εἰς στιγμὰς τοσοῦτον κρίσιμους διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ βίου μας δὲν ὑπάρχει ἀγαθός τις ἄγγελος παρὰ τὴν πλευράν μας διὰ νὰ μᾶς νοουθετήσῃ καὶ μᾶς δειξῆ ἀπὸ πόσον λεπτήν τρίχα κρέμαται ἡ εὐδαιμονία μας ; Ἄλλ' ἴσως ὁ θόρυβος τοῦ πάθους καὶ ἡ καινὴ, διεσραμμένη ἰδιουτελής καὶ τυραννικὴ υπερηφάνεια ἡμῶν ἤθελε πνίξει τὴν μελωδίαν τῶν χρυσοῶν λόγων τῆς νοουθεσίας του.

Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας κατειχόμεν ὑπὸ δξυθυμίας καὶ αἰ οἰκιακῆ ἀσχολίας μοι ἐφαίνοντο ὑπὲρ τὸ συνήθες ὀχληραί.

Ἐμελλον νὰ ὑπάγω εἰς ἐκλεκτὴν τινα ἑσπερινὴν συναναστροφὴν, καὶ ἐπειδὴ υπερηγάτων τὰς συναναστροφὰς τῆς εὐθυμίας ἢ προσδοκία τῆς ἡδονῆς ἦν ἔμελλον ν' ἀπολαύσω ἐπλήρου τὴν καρδίαν μου ἀπὸ προῖκας μέχρις ἑσπέρας. Πολλάκις κατὰ τὰς μετὰ μεσημβρίαν μακρὰς ὥρας ἡμέρας τοῦ Ἰουνίου ἀνεβαινον μὲ ἐλαφρὸν βῆμα εἰς τὸν κοιτῶνά μου διὰ νὰ δοκιμάσω τὴν μαργαριτοχρόνον μεταξωτὴν ἐσθῆτα, ἂν εἶχον ἐκλέξει διὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην.

Φίλη τις μοι εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μοι στείλῃ ἄνθη μυρσίνης ἐκ τοῦ κήπου της, ἐγὼ δὲ ἐξαικόνιζον διὰ τῆς φαντασίας μου μὲ τὴν παιδαριώδη ἀνησυχίαν τίνι τρόπῳ ἤθελον ἐπιδείξει τὴν ζανθὴν

κόμην μου τὰ μελανοπράσινα φύλλα και τὰ ὑποκίνα ἀνήθη. Ὁ σύζυγός μου ἔμελλε νὰ τὰ φέρῃ μετὰ μεσημβριαν ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του, και μόλις ἠδυνάμην νὰ κρατήσω τὴν ἀνυπομονησίαν μου, μέχρι τῆς συνήθους ὥρας τῆς ἐπιστροφῆς του· τόσον σφοδρὰ ἀνυπομονησία μὲ κατεῖχεν ἵνα ἀποτελειώσω τὸν καλλωπισμὸν μου.

Ἡ τετάρτη ὥρα ἐσήμανε και παρήλθε, και μολοντί ὁ σύζυγός μου πρὸ τούτου ἦτο παραδειγμα ἀκριβείας, τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐφάνη εἰς τὴν πρέπουσαν ὥραν. Ἡ βραδυτὴς αὕτη μὲ ἐλύπει, και ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὑπέθεσα, ἡ ἀγνώμων, ὅτι ἐβράδυνεν ἐπιτήδες διὰ νὰ μὲ παροξύνῃ. Παρήλθον πεντεκαίδεκα λεπτά, παρήλθον ἡμίσεια ὥρα — ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἐφάνετο! ν' ἀργήσῃ ὀλόκληρον ὥραν! Τὸ τοιοῦτον δὲν εἶχε συμβῆ ποτε πρότερον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἐξαμήνου ἐγγάμου βίου μας.

Ἐπὶ πολλῶν ὥραν διετέλουν καθημένη και φορούσα τὴν τοῦ χοροῦ ἐσθιὰ μου, διότι ἤθελον νὰ μάθω τὴν περὶ αὐτῆς γνώμην τοῦ συζύγου μου ὅταν ἤθελεν ἐπιστρέψῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὥρα παρήρατο και δὲν ἐφάνετο, ὠργιζόμην και κατειχόμην ὑπὸ μελαγχολίας, και εἶπον θυμωδῶς ἐμπαύθη ὅτι και ἂν ἤθελεν εἰπεῖν ὅτι ἤρμωζεν εἰς τὸ εἶδος τῆς καλλονῆς μου δὲν ἤθελεν τὸν πιστεῖσαι. Ὅτε δὲ ἔφθασα εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον τῆς διανοητικῆς ταραχῆς, ἤκουσα τὸ γοργὸν και σταθερὸν βήμα του εἰς τὸν πρόδομον. Ἡ πρώτη μου ἐρώτησις εἰς ἐρχομένου αὐτοῦ ἦν ἡ περὶ τῶν ἀνθέων, και ἡ βεβαίωσις τοῦ ὅτι εἶχε λησμονήσει αὐτά, μὲ ἔκαμνε νὰ ἐκφράσω διὰ πικρῶν λόγων τὰ κακὰ αἰσθήματα ἅτινα εἶχον ἐπισωρευθῆν ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Ἡ μελίχλιος ἀπάντησις του δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξάλειψῃ διὰ μίαν τὴν ὀργὴν μου. Ἐπ' ὀλίγον κατεπραύθη και ὅτε μοι ἐξήπλωσε τοὺς βραχιόνάς του τοσοῦτον ἰσχυρῶς ἡ πρώτη ὀρμή μου ὑπῆρξε τὸ νὰ βιβθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀλλ' ὁ ηλεκτρικὸς βῆσις τῆς στοργῆς διέδραμε τὸ σῶμά μου ἐπὶ μίαν μόνον στιγμὴν, και τὸ κακὸν αἰσθημα ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν καρδίαν μου, και ἀπέδραμον ἀπὸ τὸ μεταυτικὸν βλέμμα του μὲ ἀκτίνας ὀργῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, και θυμοδακῆ συστροφὴν τῶν χιλιῶν.

« Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μὲ ἐκφύγῃς ταιουτοτρόπως! » ἀνεφώνησεν ἀναπνέουσα και δραματικῶν κατόπιν μου μὲ γέλωτα μελωδικὸν « Ποτὲ δὲν σε εἶδον τόσον ὠραίαν, » εἶπε κρατῶν με ἐν ἀποστάσει τοῦ μήκους τῶν βραχιόνων του — « Πρέπει νὰ ἐπαγρυπνήσω πολὺ εἰς τὴν καρδίαν μου, εἰ δὲ μὴ ἀπόψε θὰ καταστῶ ζῆλοτυπος. »

« Ναί, ναί, καταπαύειν τὸ κενόδοξον βρέφος σου μὲ γλυκίσματα ἐπιάνων! » ἀπεκρίθη ἐιρωνικῶς, και προσπαθοῦσα νὰ ἐκφύγω. « Δὲν βλέπεις ἂν ἦσαι ἔνοχος ἀξιοκατακρίτου και ἐπωνειδίστου ἀδιακρίτου πρὸς αὐτὴν ἀρκεῖ νὰ τῇ εἴπῃς καὶ, τσιτί, γλυκὸ πουλί, και τὰ πάντα θεραπεύονται,

και καθίστασαι πάραυτα ὁ τύπος και τὸ παράδειγμα τῶν καλῶν συζύγων. »

Εἶδον τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμούς του σκυθρωπάζοντας ἐν ᾧ ὠμίλου οὕτω, και τὸ πρόσωπόν του κατέστη πυρόχρον· ἀλλ' ἐγὼ εἶχον παρὰ δώσει ἑμαυτὴν εἰς τὰς εἰσηγήσεις κακοῦ δαιμόνου, και τὰ σημεῖα ταῦτα τῆς ὀργῆς του ἀνεξέβριζον ἐτι μάλλον τὴν φλόγα τῆς παραφροσύνης μου.

Ἡξέυρω ὅτι ἐνδομύχως ἐγέλα διὰ τὴν ἐνδειξὴν ταύτην τῆς παιδικιῶδους ὀργῆς μου, διότι ὀργὴ ἦτις ἐπεκάθησεν ὡς νέφος ἐπὶ τοῦ κοινοτάλου ὀρίζοντος τῶν ὀφθαλμῶν του διεσκαδάθη, και τὸ ὠραῖον στόμα του ἐξέφραζε κατ' ὀλίγον μειδίαμα συμπαθείας.

« Ταλαίπωρε Ἀμαλίτσα μου! ὦ τὴν καυμένην, τὴν γλυκεῖαν Ἀμαλίτσαν μου. »

Εἶπε κλίνων πρὸς ἐμὲ και προσπαθῶν νὰ μὲ προσελκύσῃ ἀποφεύγουσα αὐτόν. Εἶδον τότε πόσον ἀνίκανοι ἦσαν οἱ παιδαριώδεις σαρκασμοί μου ἵνα πληγώσωσι και ἐμπρήσωσι τὴν εὐγενῆ ψυχὴν του. Ὡ οἶρα! διὰ τί ὁ ἅγιος και ἅγιος μαγνητισμὸς τῶν θερμῶν φιλημάτων του νὰ μὴ σβέσῃ τὴν πυρετὸν τῆς κακίας ὅστις ἔκαμε τὰ σπλάγγνα μου ἀντὶ ἐξ ἐναντίας νὰ αὐξήσῃ αὐτόν;

Ἀπέκρουσα αὐτὸν θυμωδῶς μὲ τὰς δύο μου χεῖρας, κτυποῦσα τὸ ἔδαφος μὲ τὸν πόδα, και ἀκοντίζουσα πρὸς αὐτὸν βλέμμα κεραυνοδόλον ἀσημαίνουσα μανιωδῶς και μετὰ περιφρονησεως.

« Σὲ μισῶ ἀπὸ ψυχῆς! μὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, Ἰωάννη Μάρτιν, σὲ μισῶ! »

Οἱ τελευταῖοι λόγοι μου ἐπλήρωσαν αὐτόν. Τὸ ἐνόησα ἐκ τῆς νεκρικῆς ὠχρώσεως ἧτις ἐπεχύθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ προσώπου του, ἐκ τῆς αὐστηρῆς ἐπιπλήξεως ἧτις ἐξέλαμψε διὰ τῶν ἡγεμονικῶν ὀφθαλμῶν του, και τοῦ ἐπὶ τῶν χειλέων του ἀσθενοῦς μειδιάματος και θρηνώδους, ὡς ἐκείνο τὸ ὅποιον βλέπομεν πολυλάκις ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν νεκρῶν μας. Ἀγρία τις χαρὰ μὲ κατέλαβεν ὅτε εἶδον τὴν καρδίαν του βασανιζομένην και διασπραττομένην ὑπὸ τῶν σκληρῶν λόγων μου. Καὶ ὅμως πόσον ψευδεῖς ἦσαν οἱ λόγοι μου οὗτοι! Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι και ἐν ᾧ ἐπρόφρονον αὐτοὺς ἠγάπων αὐτὸν περισσώτερον ἢ τὴν αἰώνιον ζωὴν μου.

« Εὐχριστῶ τὸν Ἰψίστον ὅτι δὲν πιστεύω τοὺς πικροὺς και τρομεροὺς τούτους λόγους σου, Ἀμαλίτσα μου· ἐὰν τοὺς ἐπίστειον μόνος ὁ Θεὸς ἤξευρε ὅπως ἤθελεν καταστρέψῃ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς μου. Τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρίσκεισαι ἐκτός σεαυτῆς ἐκ τῆς ὀργῆς σου — και καθὼς εἶμαι βέβαιος ὅτι και ὑπάρχει θέλεις ἀναίρεσαι τὴν σκληρὰν ταύτην κατηγορίαν σου. »

Δὲν τῷ ἀπεκρίθη εἰμὴ δι' ἐκρήξεως ἐμπαθῶν λυγμῶν. Ἡ θύελλα τῆς ὀργῆς μου ἐκορυφώθη και διελύθη εἰς δάκρυα.

Και πάλιν προσελθὼν μὲ προσεῖλκυσε εἰς τὰς ἀγκάλας του ὡς ἀθῶν τι και περιδάκρυ νήπιον.

« Ἄν ἤξευρον ὅπως ἤθελε σὲ λυπήσει δὲν ἤθελεν λησμονήσει νὰ σοὶ φέρω τὰ ἀνήθη, βεδαιότατα. Ἀλλὰ δὲν εἶναι πολὺ ἀργά, φιλιτάτη μου· πηγαίνω και σοὺ τὰ φέρω εὐθύς. Ἐπειδὴ ἡ καρδία σου κατελήθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας αὐτῶν θέλεις εἶχε αὐτά. Ἀλλὰ μόνον στρέψον πρὸς ἐμὲ τὰ βλέμματα και προσμειδίασον πρὶν ὑπάγω — ἵνα μὴ συλλογίζωμαι ὅτι ἀφῆκα ὑπὸ τῆς ἀπερισκεψίας μου ν' ἀποξινωθῇ ἀπ' ἐμοῦ ἡ καρδία τῆς φιλιτάτης συζύγου μου. Ναί μεν εἶχον τὴν κεφαλὴν πλήρη ἄλλων φροντίδων ἀλλὰ δὲν ἔπραπε νὰ ἀμελήσω τόσον τὴν παραγγελίαν σου. Ἴδου, ἀναχωρῶ — ὕψιζε. »

Και ταῦτα λέγων ἐφίλησε παιγνιωδῶς τοὺς δακρύοντας ὀφθαλμούς μου. Ὡ, προσφιλεστάτη και γενναία ψυχὴ! Οὐδεμίαν ἐξέφρασε μουρῆν, οὐδὲ σκληρὸν λόγον πρὸς ἐμὲ οὐδὲ τότε· οὐδὲν ἄλλο ἢ ἔρωτα· κάμων πᾶσαν δυνατὴν παραχώρησιν εἰς τὴν παράλογον ὀργὴν μου, μεμψόμενος ἑαυτὸν και προσπαθῶν νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἰδιοτελείαν μου. Ἄν δὲν με ἐμπόδιζεν ἡ ὑπερφανεία μου ἤμην ἐτοίμη νὰ πέσω νὰ τὸν προσκυνήσω, ἐν ᾧ ἴστατο ἐκεῖ ἐνώπιόν μου, και ἡ γενναία ψυχὴ του ἔλαμπε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του· ἡ ἀνδροπρεπὴς καλλονὴ τοῦ προσώπου του ἦτο ἐνδόξως ἐστεμμένη ὑπὸ τοῦ θείου ἐκείνου βικτισμάτος διὰ τοῦ ὁποῖου οἱ ἀγαθοὶ ἀγγελοὶ τῆς ἀγάπης και συγχωρήσεως εἶχον ἐπισφραγίσαι τὴν νίκην των.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἀνεχώρησε και ἔμεινα μόνη. Ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ ὅτι ὀλόκληρος ἡ καρδία μου ὄρμηκε κατόπιν του φερομένη ὑπὸ σφοδροῦ βεβήματος μετανοίας και ἀναλλοιώτου ἔρωτος. Ἀνεχώρησε, και ὅμως οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ ὁποῖου εἶπον εἰς αὐτόν ἦσαν τόσον πικροί. Ἀνεχώρησεν, ὦ Θεὲ τοῦ ἐλέους! ἡ ἀμαρτία μου ἦτο μεγάλη, ἀλλὰ και ἡ τιμωρία μου ὑπῆρξε τρομερὰ! εἶπε, ἐπειδὴ ἔπαθον, ν' ἀζιωθῶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν μου.

Ἐδραμον πρὸς τὴν θυρίδα, και παρεκκοιούθησα αὐτόν διὰ τοῦ βλέμματός ἐνῶ κατέβαινε ταχέως εἰς τὴν ὁδόν. Παρωθήσασα δὲ τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου ἅτινα ἐκάλυπτον τὴν θύραν μου, εἶδόν τι ὕπερ δὲν εἶχον ἰδεῖ πρὶν. Ζοφερὰ λαίλαψ συνθηροῖτο βορειοδυτικῶς. Αἰρινίδιον τίναγμα ἐνέκρουσε τὴν καρδίαν μου ὅτε εἶδον αὐτὴν, και παραλυσία φόβου ἀνεξηγήτου μὲ κατέλαβεν.

Ἐκάθησα εἰς τὴν ἔδραν ἐκ τῆς ὁποίας πρὸ μικροῦ ἠγέρθη ὁ σύζυγός μου, και στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῆς θυρίδος παρέδωκα ἑμαυτὴν εἰς παροξυσμὸν ἐμπαθοῦς ἀδημονίας· μοὶ ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ὡς νὰ ἔμελλε νὰ διαρραγῇ ἡ καρδία μου, τόσον σφοδρὰ ἦτο ἡ ταραχὴ τῶν αἰσθημάτων ἧτις κατέλαβεν αὐτήν.

Ἐπὶ τέλους καταπραυνθεῖσα ὀλίγον, ἀνύψωσα τὴν κεφαλὴν μου, και ἐνέβλεψα εἰς τὸ ταχέως συνεπισηρευόμενον σκότος. Ἡ λαίλαψ ἠύξανεν ἀδιακόπως. Μεγάλα και τρομερὰ νέφη ἀνυψούντο ἐκ τοῦ ὀρίζοντος, και συνεμηνύοντο ἀπειλητικῶς

και κατὰ μεγάλους ὄγκους ὑπεράνωθεν τῆς κεφαλῆς μου. Ὡς δαίμων μεθυσκόμενος ὑπὸ τῆς ἀγρίας και φεβερῆς καλλονῆς τῆς θυέλλης ὁ ἀνεμος ὠρύετο ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας μου ὀρχούμενος ὑπὸ τὴν μουσικὴν τῆς ἀγρίας φωνῆς του. Τὰ ὑψηλὰ δένδρα ἐγόγγυζον και ὠλόλυζον τινάσσοντα τοὺς πυκνοφύλλους κλάδους των ὡσπερ ὑπὸ φυσικοῦ ἄλγους κατεχόμενα, ἐν ᾧ ὑπεράνω πάντων ἤρχισε νὰ πικίξῃ ἡ ἀστραπὴ βίπτουσα τῆδε κάκιστος ἑκατοντάδας πυρίνων ὕφρων ἐν φαντασιώδει γοργῶ. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν πλατεῖα ὀθόνη φλογὸς ἀνέλαμπε βαθυμυδῶν ἐκ τοῦ ὀρίζοντος, ἐκρέματο ἐπὶ τινὰ λεπτά ἐπὶ τοῦ τείχους τῶν νεφῶν ὡς χρυσοφάντον παραπέτασμα, και πάλιν ἐσβένυτο ἔντρομος, ἐν ᾧ τὰ γοργὰ πατήματα τῆς βροντῆς διέτρεχον ἀντηχοῦντα διὰ τοῦ ζοφεροῦ οὐρανοῦ.

Ἡ βροχὴ κατὰπιπτε βραχνά και μὲ θύριον συριγμὸν, και καθ' ὅσον ἠύξανεν ἡ θύελλα, ἠύξανεν και τὸ τρομερὸν προαίσθημα τῆς καρδίας μου ἔως εὐ ὑπερίσχυσε πάσης ἄλλης ἀσέφους και αἰσθημάτων.

Ἡσθάνθη και σχεδὸν ἤξευρον ὅτι ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν πάλιν ταύτην τῶν στοιχείων ἤθελε νὰ ἐπαγάγῃ τιμωρίαν ἐπ' ἐμὲ και κατέλυεν τὴν κεφαλὴν μου ἐν τῷ μέσῳ τῶν κλημάτων ἐμβλέπουσα εἰς τὴν νύκτα, μὲ τὴν ἀδιαφορίαν ἐκείνην και τὸ μικτὸν ἐκεῖνο αἰσθημα τῆς ἀνικανότητος και τολμῆς, μὲ τὴν ὁποῖαν βλέπει τις θύριον τι κεχηνῶς και μὴ τολμῶν νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, φοβούμενος μὴ τὸ αἰμοδιψὲς ἐκεῖνο ζῶον ἀρπάσῃ αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαιμόν.

Και οὕτω παρήλθον αἱ μακρὰ ὥραι τῆς νυκτός. Ἡ βροχὴ ἐπληττε τὸ πυρέσσον πρόσωπόν μου, κατέβρεξε τὴν μακρὰν κόμην μου, και κατέβρεξεν ἐπ' ὅλης τῆς πλουσίας ἐνδομασίης μου. Ἀλλ' εἰσέτι ἐκαθήμην ἐκεῖ ἀδιαφοροῦσα πρὸς τὰ πάντα, ἔως οὐ ἡ θύελλα παρήλθε, και ἡ μεγάλη και ἀγνώμορφος σελήνη ἀνέτειλε διὰ τῶν διεβρωγῶτων νεφῶν τῶν νεφῶν ὡς φαιδρὸς νικητῆς.

Τότε ἠγέρθη, και ἐσήμανον τὸν κώδωνα διὰ νὰ μοὶ φέρουν φῶτα. Τοῦτο δὲ ποιούσα ἤκουσα τὸν κρότον πολλῶν πατημάτων και φωνῆς εἰς τὸν πρόδομον, και πρὶν λάβω καιρὸν νὰ εἰδέσω τί ἐσήμαινον, εἶς ἐκ τῶν χειτῶν μας, πολυὺν ἀνὴρ τὸν ὁποῖον ἐγνώριζον και ἠγάπων ὡς πατέρα παιδιόθεν εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον. Ἐβρεσε φανάριον εἰς τὴν χεῖρα, και εἶδον ἐκ τῆς ἀσθενοῦς λάμψεως αὐτοῦ ὅτι τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρότατον και τετραγαμμένον ὑπὸ παραδόξου τινὸς συγκινήσεως. Ἀκολουθοῦσα τὴν ἐμφοτον ὀρμὴν τῆς καρδίας μου, ὄρμησα πρὸς τὰ ἔξω, ἀλλ' οὗτος μὲ ἐκράτησε δυνατὰ ἀπὸ τοῦ ὄμου.

« Ὁ Θεὸς νὰ σοὶ δώσῃ δύναμιν! φιλιτάτον τέκνον, μοὶ εἶπε μὲ δικαιοκρομένην και συμπληθῆ φωνῆν. Σοὶ φέρω λυπηρὰν ἀγγελίαν, και εἶπε νὰ ἠδυνάμην νὰ μετριάσω αὐτήν, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω

πῶς. Εἶμαι γέρον καὶ τραχὺς τοὺς τρόπους καὶ δύναμαι μόνον νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ παραγορηθῆς, ἀνθυμνήσκων σὲ ὅτι ὁ Κύριος ὅστις τιμωρεῖ δύναται καὶ νὰ θεραπεύσῃ.»

Ἄλλ' ἐγὼ ἀποτεινάζασα τὴν χεῖρά του, ὄρατα εἰς τὸν πρόδομον. Φεῦ! φεῦ! ὅποιον θέαμα διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς νεκρῶς καὶ ἐρώτης συζύγου. Ὁ σύζυγός μου ἔκειτο ἐκτεταμένος καὶ ἀκίνητος εἰς τὰς ἀγκάλας πέντε ἢ ἑξὶ βρωμαλέων ἀνδρῶν ἄνευ λέξεως κλυκείας προσπαγορεύσεως εἰς τὰ χεῖλη του, ἄνευ ἀκτίνος ζωῆς εἰς τοὺς μέλανες ὀφθαλμοὺς του. Μοὶ εἶπεν μὲ τεταπεινωμένον καὶ λυπηρὸν ψιθυρισμὸν τίνι τρόπῳ συνέβη τὸ δυστύχημα, καὶ πῶς εὔρον αὐτὸν κείμενον παρὰ τὴν ὁδὸν μὲ τὴν καυστηρὰν δάδα τοῦ κερκινού ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἄλλὰ σχεδὸν δὲν ἤκουσα αὐτοῦς. Εἶδον μόνον ὅτι ἦτο νεκρὸς, καὶ τοῦτο κατὰ συνέπειαν τῆς ἀνόμου ὀργῆς μου. Δὲν ἔκλαυσα καὶ οὐδ' ἐλυποθύμην καὶ οὐδὲ παρεφρόνησα ἐν τῇ τρομερᾷ ἀδύμνῳ μου, ἀλλ' ἔπεσα ἐπ' αὐτὸ ὄχρᾳ καὶ ἀνωδῶς ὡς αὐτῆς, ἐν ᾗ οἱ γείτονες περιστρέφοντο ἐν αἷῳ οἴκῳ ἐκτελοῦντες ἔργα λυπηρῶς φιλοφροσύνης μὲ φιλόστοργον σέβας πρὸς τὴν Ολίφιν μου. Ἐκράτουν τὴν προσφιλῆ ἐκείνην κερκλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἀλλ' οὐδὲν μισιδίχημα ἐπὶ τῶν ἀκινήτων χαρακτηρισμῶν του ἐδείκνυεν ὅτι ἡ κερκλὴ μου ἐπαλλῆεν ἐπὶ τῆς περικειμένης, ἔλαβον τὰς φυγρὰς χεῖράς του, καὶ ἐπειράθην νὰ τὰς ἐπαναγγάγω εἰς τὴν φυσικὴν θερμότητά των μεταξὺ τῶν ἐμῶν. Δέσμη κλημάτων, μύρτου βεβρεγμένη ὑπὸ τῆς βροχῆς ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων μου, ἐν ᾗ οἱ ἐσκληρωμένοι δάκτυλοί του ἠνοίγοντο εἰς τὰς χεῖράς μου. Θεὸς τῆς ἀγάπης! Τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ τρομεροτάτη ἔκστασις τοῦ μικροῦ ποτηρίου τῆς τιμωρίας τὸ ὅποιον προσεφέρθη εἰς τὰ χεῖλη μου. Ἀπεσκόρπησα ἀπὸ τὸν ἄριον νεκρὸν μου, ὡς μὴ ἔχουσα οὐδὲ κἄν δικαίωμα νὰ κλαύσω αὐτόν. Σκότος διανοητικῆς νυκτός μὲ περιεκύκλωσε, καὶ μὲ μίαν ἀγρίαν καὶ φουερὰν κραυγὴν ἀγωνίας, τὸ λογικὸν καὶ ἡ ἐλπίς μὲ ἐγκατέλειπον ὀλοτελῶς.

Μετὰ ὀκτώ μῆνας κατέστην μήτηρ. Καὶ τοὶ δὲ ἔχουσα τὴν καρδίαν πλήρη λύπης, εὔρον ἐν αὐτῇ τόπον εὐγνωμοσύνης, διότι ὁ Θεὸς δὲν με ἀρῆκεν ὅπως ἐρήμην. Τὸ νεογέννητον ὁμοίωζε πρὸς τὸν πατέρα του κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τῷ ἔδωκα τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του. Ἡ δὲ καθημερινὴ δέησις πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶναι καθ' ἕσπον προεχίνας εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν νὰ ἀποκτήσῃ καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ πατρὸς του, τὴν βρωμαλέαν ἐκείνην καὶ ἀπαλὴν καρδίαν καὶ γενναίωφροναν ψυχὴν.

Ἐὰν ζήσω νὰ ἴδω ταῦτα θέλω παραγορηθῆ, καὶ τότε ἐὰν θέλῃ ὁ Θεὸς, θέλω ὑπάγει εἰς τὸν ἀγαπητόν μου εἰς τὴν ὠραίαν ἐκείνην χώραν, ἐνθα οὔτε ἀμαρτία οὔτε ὀδύνη δύναται νὰ εἰσέλθωσι, καὶ κλίνουσι τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ στήθους του ὅπως ἔκαμα πολλάκις ἐν τῷ παρόντι βίῳ· θέλω τοῦ ζητήσαι τὴν συγχώρησιν τῆς ἑποικίας δὲν ἠξιώθην ἐπὶ τῆς γῆς.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΩΚΕΑΝΙΑΣ. ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΡΚΕΣΙΩΝ ΝΗΣΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Αἱ φυσικαὶ ταλαιπωρίαί, ἡ ἐπανισταμένη ὄρμη τῆς ἀτομικῆς συντηρήσεως, ἡ λύπη τοῦ νὰ ἐγκαταλίπη τις ὄντα προσφιλῆ, ταῦτα μόνον λυποῦσι τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἀσθενούς. Ἄλλὰ δὲν αἰσθάνεται τὸν τρόμον τῶν ἀγνώστων βλαπτικῶν, οὐδὲ τὰς ὀδυνηρὰς καὶ θυμολαγεῖς περιπετείας τῆς ἀγωνίας. Ἐπειδὴ θεωρεῖ τὴν ἀσθένειαν ὡς ἐξίλωσιν, ὁ θάνατος εἶναι δι' αὐτὸν ἄντως φίλημα τῶν θεῶν. Οἱ περικυκλῶντες, αὐτὸν ἀντὶ νὰ παραστήσωσιν αὐτῷ ὡς βελτιουμένην τὴν κατάστασίν του, τῷ ἐπαναλαμβάνουσιν ὅτι μετ' οὐ πολὺ μέλλει νὰ ἀποθάνῃ, καὶ ἐτοιμάζουσι προηγουμένως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ παλαιὸν, τὸ μαθήζυλον ἐκείνο τοῦ ἄνευ ἐπιστροφῆς ἀπόπλου. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀποθνήσκων κίμνει προδιαθέσει τινὰς βλέπων τὴν προσεγγίζουσαν αὐτοῦ τελευτήν· προσδιορίζει τοὺς ἀνθρώπους εἰς τοὺς ὁποίους καταλείπει τὸ τοσοῦτον ἐπίπνον ἔργον τοῦ νὰ παρασκευάσῃ τὸ πτώμα αὐτοῦ, καὶ περιμένει μεθ' ὑπομονῆς τὴν ὥραν τῆς ἀπελευθερώσεώς του. Ἡ δὲ οικογένειά του νομίζει χρέος αὐτῆς νὰ ἀναστειλῇ τὸν ἀποχωρισμὸν, δι' ὃ ἐν τῶν μελῶν αὐτῆς παραμονεύει τὴν τελευταίαν πάλιν τῆς ἀγωνίας, ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ νὰ διαφύγῃ, συμπιέζει διὰ τῶν χειρῶν τὴν βίνα καὶ τὸ στόμα τοῦ ἀγωνιῶντος οὕτως ὥστε σινηθέστατα ἀποθνήσκει πνιγόμενος.

Τὸ ἔργον τῶν ζώντων εἶναι τὸ ταρχεύειν τοὺς νεκρούς, εἶπεν εὐφυῆς τις γυνὴ ὀμιλοῦσα περὶ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου. Δύναται τις μάλιστα νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν στίχον τοῦτον εἰς τὸ νοουκαχίβατον ἀρχιπέλαγος. Γινόντι δὲ οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουσι πρὸς τὸ νακαπαρά (ταρχεύειν) ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν ἀπίστευτον. Ἐν Νοουκαχίβῳ ὅμως οἱ νεκροὶ ἐργάται δὲν ἀποτελοῦσιν, ὡς ποτε ἐν Αἰγύπτῳ, ἰδιαιτέρως συντεχνίαν· ἀλλ' οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος ἐνεργοῦσιν ἐπὶ τοῦ πτώματος τὰς ἐν χρήσει προπαρασκευὰς, αἵτινες καὶ δὲν εἶναι λίαν πολυπλοκοί. Μεταξὺ ἄλλων νεκρωστικῶν τελετῶν, παρευρέθημεν εἰς τὴν παρακολουθήσασαν τὸν θάνατον τοῦ Νισχιτοῦ, θεοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ Τε-Μοανᾶ, τὸν ὅποιον διὰ τὸν τίτλον τοῦτον ἐκήδευσαν μετὰ πομπῆς. Ὁ ἐνταφιασμὸς τοῦ Νισχιτοῦ μοὶ ἐφάνη ὅτι δίδει ἰδέαν ἐντελῆ τῶν παραδόξων καὶ δεισιδαιμόνων ἱεροπραξιῶν αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὰς νοουκαχίβιας κηδείας.

Ὁ Τε-Μοανᾶς εἶχε διατάξει νὰ μεταφέρωσι τὸν νεκρὸν εἰς Ταϊοχαέ. Ἡ ἀνακομιδὴ αὐτῆ ἐγένετο ἐν καιρῷ νυκτός. Τεθειμένον ἐντὸς μακροῦ πλοικαρίου συνοδευομένου ὑπὸ πάντων τῶν μονοξύλων τοῦ κόλπου, τὸ σῶμα διήλθε τὸν ὄρμον ὑπὸ τὴν λάμπην τῶν δάδων. Ἡ ναυτικὴ αὕτη ἐκφορὰ προὐχώρει ἄνευ οὐδενὸς ἄλλου κρότου ἢ τῆς ἀτάκτου

ΔΑΝΤΗΣ ΑΛΙΓΕΡΗΣ

Ομίλιας συντάξας τῆς Πλαγίας.

κρούσεως τῶν κωπῶν ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ τῆς ὑποκώφου βοῆς τῶν κυμάτων ἐπὶ τῆς παραλίας. Πολυάριθμοι γυναῖκες περιέμενον τὸν στολισκόν, αἱ μὲν καθήμεναι πέριξ πυρᾶς, αἱ δὲ τρέχουσαι, παρὰ τὴν αἰγιαλὸν, καὶ ἀφήνουσαι νὰ σύρωνται οἱ ὡς σάβανα λευκοὶ μανδύαι τῶν. Τὸ νεκρώσιμον πλοιάριον ἤγγισεν εἰς τὴν παραλίαν. Ἐσυρον αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ πάντα τὰ μονόζυγα ἐνεώληθησαν ἐπίσας· τέσσαρες ἄνδρες ἐπέθηκαν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν τὸν ἐσκαμμένον κορμὸν τοῦ δένδρου, ἐν ᾧ ἔκειτο ὁ Νισχιτοῦς, καὶ ἡ συνοδεία ὠδευσε πρὸς τινα καλύβην γειτονικὴν τῆς κολοσσαίας συκῆς τῶν μετεψυχοδόξων. Μόνοι οἱ προνομιούχοι εἰσηλθόντες εἰς αὐτήν, ὁ Τε-Μοκνάς, οἱ ἱερεῖς, οἱ γέροντες, καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ. Εἴκοσι περίπου κανάκι ὠπλισμένοι διὰ πυροβόλων ἐπυροβόλησαν ἐπανειλημμένως. Ὁ πυροβολισμὸς οὗτος διήγειρεν εὐθυμὸν τινα βοήν ἐν τῇ συνεδριάσει, ἥτις ἐφαίνετο ὀλίγον φροντίζουσα περὶ τῶν μυστηρίων τῆς νεκρικῆς καλύβης. Πρὸ τῆς θύρας ἐπὶ τοῦ ἀναχώματός εἶχον ἀποθέσει δύο ταμ-τάμ, πάντα περίπου ποδῶν ὑψηλὰ καὶ περιβεβλημένα μὲ κρημνήματα εἰς ταχυμᾶς (ἱερῆς κατωτέρας τάξεως) ἴστατο ὕψιστος ἐπὶ τινος κορμοῦ, καὶ διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἔκρουεν ἀλληλοδιαδόχως τὰ ταμ-τάμ, ἐν ᾧ δύο ἄλλοι μουσικοσοῦεῖς ὀκλάζοντες παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐσφρηγιάτουν τὸ ἐξ ἕξλου ἠχητικῶν ἀρμονικόν. Διὰ τοῦ κρότου τούτου ἤκούοντο ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς καλύβης γόοι καὶ ὀλολυγμοί. Εἰσηλθόμενοι εἰς αὐτὴν ἄνευ προσκόμματος καὶ τὸ ἐπόμαον θέαμα παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν. Ἀπέναντι τῆς θύρας τὸ πτώμα τοῦ Νισχιτοῦ περιβεβλημένον τὴν πολυετικὴν αὐτοῦ στολὴν ἐδέχετο τὸ κατὰ κάθετον φῶς· δαδὸς κρατουμένης ὑπὸ ἰθαγενούς. Τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἢ ἐκ τοῦ θανάτου συστολὴ καθίστα φρικωδῶς διάστροφον, οὐδὲν διετῆρει τῶν ἀρχικῶν αὐτοῦ χαρακτήρων. Δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω τὸ αἶσθημα τῆς ἀηδίας καὶ φρίκης ὑπὲρ διηγέθη ἐν ἡμῖν ὅτε εἶδομεν τὸ ἀποτρόπαιον ἐκεῖνο ἀντικείμενον. Εὐκόλως θέλει τὸ ἐνοήσει τις, ἂν συλλογισθῇ ὅτι ὁ Νισχιτοῦς εἶχεν ἀποθάνει πρὸ πολλῶν ἡμερῶν καὶ ὅτι ἦτο ἡ ἐποχὴ τῶν πνιγερῶν καὶ ὑγρῶν θερμοτήτων. Καὶ ὅμως κεκλιμένη παρὰ τὴν πλευρὰν τοῦ πτώματος, περιβεβλημένη τὸ αὐτὸ σάβανον ἐμβεβαμμένον ἐν τῷ ἐλαίῳ, ἴστατο ἡ σύζυγος τοῦ Νισχιτοῦ. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης γυναῖκες θρηνηδοὶ ὠλόλυζαν ἐν θυμῷ. Ἐπὶ τοῦ ζυλοτοίγρου ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, ἐφαίνοντο καρποὶ καὶ ῥίζαι τοῦ καθᾶ, καὶ ἐξεῖγε πάντων ὡς ἐπὶ τῶν ἐπιούμων παρασήμων φιάλη ἐκ καμοῦ, σημεῖον προσφιλῶν ἕξεων.

Ἰθαγενεῖς τινες εἰσηλθόντες, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν συνήθειαν ἀπήλθονον πρὸς τὸν νεκρὸν βραβραχίαν τινα προσφώνησιν, προσήνεγκαν αὐτῷ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν τρίβοντες τὴν βινὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἐδικῆς του, καὶ προσετίθεντο εἰς τὴν λοιπὴν ὁμηγορίαν, ἥτις ἐπολυλόγει μετ' ἀδιαφορίας,

ἐν ᾧ αἱ θρηνηδοὶ ἐξηκολούθουν θρηνηοδίαν καλλινομένην ὑπὸ τρομφιδίας, προξενουμένης ὑπὸ μικρῶν κτυπημάτων τὰ ὅποια ἐκτύπουν ἐπὶ τῷ στόμαματός, ἐπὶ τοῦ λάρυγγος, καὶ ἐπὶ τοῦ κοίλου τοῦ στομάχου. Ἀνηγγείλον ἡμῖν ὅτι ἐμελλον νὰ ψάλλωσι τὸ κοινουμὸν κακιοῦ (ἄσμα τῶν γερόντων). Τῶντι δὲ ἐν τῷ μέσῳ ὁμηγορίας γερόντων κύκλῳ καθημένων, ἀρχηγός τις τῶν χαππῶων, ὀνομαζόμενος Πακοκῆς, ἔχων ἀνυψωμένον τὸ βριπίδιον ἐψάλλε τὸ ἄσμα· αἱ θρηνηδοὶ ἐσιώπησαν, καὶ χορὴς ἰσχνῶν, ὄξειδων καὶ στεναζουσῶν φωνῶν ἐξέπεμψε ψαλμοδίαν νεκρώσιμον. Κατὰ δὲ τὸ τελευταῖον μέτρον τοῦ ὕμνου τῶν κακιοῦς, ἡ χίρα ἠγέρθη καὶ ἐλθοῦσα ἐστάθη πρὸ τοῦ σώματος, τρεῖς ἢ τέσσαρες νεάνιδες περιεκύκλωσαν αὐτήν, καὶ ἅπασαι ἔχουσαι τοὺς βραχίονας τεταμένους, καὶ τὰς χεῖρας τρεμούσας τρεμούσας, ἤρχισαν νὰ πηδῶσιν ἐν θυμῷ· ἔπειτα δὲ λαβοῦσαι διαφόρους στάσεις τὰς ὁποίας ἐπροσπάθουν νὰ καταστήσωσιν ἀσέμνους ἔκλινον ἐπὶ τοῦ πτώματος, « Δὲν ἐκινήθη... Δὲν κινεῖται... Φεῦ! φεῦ! δὲν ἀνῆκει πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον! » εἶπον. Τὸ πείραμα τοῦτο παρήγαγεν εἰς τὴν χίραν σφοδρὰν ἀπελπισίαν κρίσιν. Μὴ ἀρκουμένη εἰς τὸ νὰ μωλωπίξῃ τὰς σάρκας αὐτῆς διὰ χάλικος, ἤρπασεν ἐργαλείον τι ἐν ᾧ ὀδόντες καρχαρίου ἐμπειρηγμένοι εἰς ἐντομὰς ἐσημάτιζον πρίονα, ἐκτύπησε δι' αὐτοῦ τὸν λαυμὸν τῆς διακεχαραγμένου ἤδη ὑπὸ ἐρυθρῶν ἐνταμῶν, τὰς ὁποίας ἔκαμε διὰ τῶν δυνάμεων τῆς, καὶ εἶδον ἀναβρουσῆς σταγῶνας ὑπὸ τῆς ἡμωνισμένης αἱμάτος τῶν. Δείξασα δ' οὕτω τὸ πένθος αὐτῆς κατεκλίθη πάλιν παρὰ τὸ πτώμα.

Ἡ νύξ αὕτη, ἥτις ἦτο ἡ τρίτη μετὰ τὴν τελευταίαν, ἦτο ἡ νύξ καθ' ἣν, κατὰ τὰς ἐντοπίους δοξασίας, ἡ ψυχὴ περιπλανωμένη διὰ τῶν ἀγρῶν ἀφ' ἧς στιγμῆς διέφυγεν ἐκ τοῦ σώματος, ἐμελλεν ἐπὶ τέλους νὰ καταλίπῃ τὴν γῆν ἵνα ἀπέλθῃ εἰς τὰς οὐρανίους ἢ εἰς τὰς ἐπιγείους χώρας. Εἶχεν ἐπέλθει ἡ στιγμή τοῦ νὰ ἐκτελέσωσιν ἐπὶ τοῦ Νισχιτοῦ τοὺς δι' ἐλαίου ἐπιχρισμοὺς τοὺς προωρισμένους εἰς τὸ νὰ τέρωσιν αὐτὸν μέχρι τῶν βυθῶν τοῦ ἀβαΐκι. Ἀφῆρσαν ἀπὸ τοῦ πτώματος τὰ κοσμήματα αὐτοῦ, ἐπέθηκαν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ νεκρώσιμου μονοζύλου του, καὶ ἔχυσαν ἐπὶ τῶν ὤμων του ἑκα-μόα. Τοῦτο δὲν ἔγινε χωρὶς νὰ διαδοθῇ λοιμώδης δυσωδία τοιαύτη ὡστε νὰ ἀποπνήγῃ τοὺς ἐλάχιστα εὐαισθητούς. Ἐν ᾧ ἐγίνετο ἡ ἐγγχερισμὸς αὕτη, κύων τις ἐκ τῶν παρακειμένων μερῶν ἤρχισεν νὰ ὑλακτῆ, ἔπειτα δὲ νὰ ὀλολύξῃ. Ἡκούσαν ἐν σιωπῇ. Ὁ κύων ὠλόλυξεν εἰς τρόπον ἀπαίσιον. Οὐδεμία ἀμφισβολία ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος περιεφέρετο εἰς τὰ πέριξ. Ἱερῆς τις προχωρήσας πρὸς τὸ ἀνάγωμα σχεδὸν ἐγκαταλειμμένον ὑπὸ τοῦ πλήθους ἐξώρτισε τὴν ψυχὴν ἵνα ἀπέλθῃ. Ὁ κύων ὠλόλυξεν ἐτι σφοδρότερον καὶ τῆς σαλήνης. Πάλιν ὁ ἱερῆς ἐξώρτισε τὸ πνεῦμα. Ὁ κύων ἐξηκολούθει ὀλολύζων, καὶ κατὰ τύχην ἤκούσθη κρότος, ἀναμφιβόλως προσελθῶν ἐκ

μετατοπίσεως αέριου τινός εντός του σώματος. Πάρχυτα δε κατ' επιταγήν του ταρουά δώδεκα περίπου άνδρες ώπλισμένοι διά πυροβόλων, λογχών και βαιονεττών ώρμησαν προς τὰ έξω πυροβολούντες κατά του σάτους, έρευιώντες εν τοίς θάμνοις και διακρυπώντες τὰς όροφάς των παρακειμένων καλυβών ίνα απελάσσωσι προς τήν προορισμόν της τήν απειθεύσαν ψυχήν. Ο θόρυβος ούτος έκαμεν, ως ήτον έπόμενον να ύλακτίσωσι και άλλοι κύνες εντός της κοιλάδος. « Η ψυχή απομακρύνεται, » είπε τότε ο ταρουάς. Τέλος δε τὰ πάντα ανέλαβον τήν τάξιν των. Οί κυνηγοί της σκιάς έπέσρεψαν. Εξήτησαν τὸ σώμα του Νιχιτου' πληγαί τινες προελθοῦσαι εκ της αποσυνθέσεως ανεφάνησαν' τουτο ήτο βεβαία απόδειξις ότι ή ψυχή προσβλήθεισα υπό των περιπληκτών των θάμων δέν ήθελεν επανέλθει πλέον. Κατέκλιναν πάλιν τὸ πτώμα εν τῷ μονοξύλω, εκάλυψαν αυτό διά λευκού ταπα, και ήρξατο τὸ νεκρώσιμον συμπόσιον. — Χοίρος έψημένος ολόκληρος, περιβελημένος δι' ύπερμεγέθων πινακίων ποσά έφάνη εντῷ μέσῳ της όμηγύρωσ των γερόντων. Απέσπασαν τήν κεφαλήν του ζώου, και ανήρτησαν αυτήν παρά τὸ προσκεφάλαιον του νεκρού. Οί κακιοὺς έλαβον τὸ μέρος των, και τὸ λοιπὸν των φαγητῶν παρεδόθη εις τοὺς περιερισκομένους. Κολοκύνθη πλήρης καθά διήλθεν άκολούθως από στόματος εις στόμα διά της προνομίουχο όμηγύρωσ. Περαιτωθέντος του δείπνου, ο Γε-Μοανός εξήλθε, και ή καλύβη εξεκενώθη κατ' όλίγον. Οτε δε κατελίπομεν και ήμεις αυτήν, δέν έμενον πλέον εν αυτή είμη τρεῖς γυναίκες έπιφορτισμέναι να επαχυρνωσι τὸν νεκρὸν και να απομακρύνωσι τοὺς κύνες και τοὺς μῦς.

Τήν επιούσαν τὸ σώμα μετηνέθη εις τινα καλύβην, εν ή γυναίκες έμελλον να εξακολουθήσωσι τήν προπαρσκευήν αυτού. Εύρομεν αυτό πάλιν μετά δεκαπέντε ήμέρας. Κατείχε μέρος της κοιτης, και παρ' αὐτῷ άνδρες, γυναίκες, παιδιά, πλήρη υγείας και νεότητος, έκοιμῶντο, έτρωγον, έξω εν επί τέλους εν τῷ μέσῳ άτμοσφαιρας ναυτιώδους και φθοροποιας, τήν όποιαν εφαινοντο μη αισθανόμενοι. Τὸ κάτωθεν μέρος του νεκρικοῦ άκατίου διήρχετο διά δύο παραλλήλων πασάλων δεδεμένων διά καλάμου οστις ήτο τεθειμένος οριζοντίως πόδας τινάς από του εδάφους. Πάσαν νύκτα ανεκρίνον τὸ πτώμα, έδενον τοὺς καρπούς των χειρῶν αυτού επί του οριζοντίου ζυγού, και εν τῇ θέσει ταύτη αι γυναίκες έτριβον αυτό δι' έλαιου. Η συνήθεια του να διατηρῶσιν επί μῆνας ολόκληρους τοὺς νεκροὺς μεταξὺ των ζώντων είναι συνηθεσάτη εν Νουκαίίδη. Πολλάκις κατά τοὺς περιπάτους ήμῶν πνοή μεμολυσμένου αέρος αποκαλυπτεν ήμιν ότι παρέκειται τις των οικτρῶν τούτων έναποθέσεως. Πάσαν νύκτα τριβόμενον δι' έλαιου, πάσαν ήμέραν εκτεθειμένον εις τὸν ήλιον επί του πτερυγίου των καλυβῶν, τὸ σώμα επί τέλους απεξηράνη' αλλά συνηθεσάται και τοι λαμ-

βάνεται πάσα προφύλαξις, διαλύεται εις κόνιν. Αν ή πράξις επιτύχη, τὸ σώμα περικυκλούμενον υπό απειραρίθμων περιζωμάτων ως αι μόμια των Αιγυπτίων, επικαλύπτεται διά δευτέρου μονοξύλου, διά συνοχῆς θαυμασίας. Τὸ δε κριώτιον τουτα κατέχει ιδιαιτέρον μνημα κτιζόμενον εν τινι δημοσίῳ εδῶ της έξοχῆς, ή εν τι βασι ταπου (ιδύτω ή ναῶ).

(Απκρυφίσματα εκ της Revue des deux mondes).

Ο ΔΑΝΤΗΣ ΑΛΙΓΙΕΡΗΣ.

Δάντης Αλιγιέρης ο περίφημος Ιταλός ποιητής γεννηθείς εν Φλωρεντίῳ εν έτει 1225, έμαθήτευσε παρά διδασκάλῳ Βρουνέττω Λατίνι, και επαιδεύθη άπκσαν τήν τότε γνωστήν επιστήμην. Εν νεαρωτάτη ηλικία ήσθάνθη τὰ βέλη του έρωτος και ήράσθη περιπαθῶς της νέας Βεατρίσκης ήν απώλεσεν εις τὸ άνθος της ηλικίας της. Εν τῷ μέσῳ των ταρχῶν αιτινες έσάλευον τότε τήν Ιταλίαν ο Δάντης έγένετο ενθερμος οπαδός του κόμματος των Γελφῶν και διεκρίθη εις διαφόρους εκστρατείας κατά των Γιβελίνων του Αρέτσου, της Βονωνίας, και της Πίσης, και συνετέλεσε πολὺ διά της ανδρίας του εις τήν νίκην του Καμπαλδίνου (1289), ως και εις τήν άλωσιν της Καπρόνης (1290). Ανεδέχθη μετ' επιτυχίας πλήθος πολιτικῶν εντολῶν, και κατετάχθη εν 1300, μεταξὺ των αρχόντων της Φλωρεντίας. Αλλά διχοστατησάντων και των Γελφῶν οτινες είχον τὸ κράτος εν Φλωρεντίῳ, και δικαιρεθείσης της πόλεως εις δύο νέας φατρίες, τοὺς μελανας οτινες ήθελεν να ανοίξωσι τὰς πόλεις εις Κόρολον του Βαλουά και τοὺς λευκοὺς οτινες δέν ήθελεν αυτόν. Ο Δάντης οστις είχεν εκγολπωθῆ ενθερμως τὸ κόμμα των λευκῶν, εξορίσθη της πατρίδος του (1302) και μετά τήν αναχώρησίν του κατεδικάσθη να καή ζῶν. Περιεπλανήθη εκτοτε από πόλεις εις πόλιν παλαιῶν κατά της δυστυχίας. Διέτρεψεν εν Σιέννη, εν Βερόνη, και χρόνον τινα εν Πίσῃ, ενθα έφοίτησεν εις τὸ Πανεπιστήμιον, και επί τέλους απεκατεστάθη εν Ραβέννη ενθα απέθανεν εν έτει 1321. Μετά τὸν θάνατον της Βεατρίσκης ενουμείθη, και άφηκε τέσσα πολλά. Εν κειρῷ της εξορίας του ο Δάντης έγραψε τὸ περίφημον ποίημα τὸ γνωστὸν υπό τὸ ὄνομα « Θειον δράμα » (Divina Comedia). Περιλαμβάνει δὲ τρία ποιήματα ή πράξεις χωριστάς, τήν κόλασιν, τὸ καθαρτήριο πυρ, και τὸν παράδεισον. Ο ποιητής διηγούμενος τήν τύχην των ψυχῶν μετά τὸν πρόσκαιρον βίον θέτει εις τήν κόλασιν και εις τὸ Πουργατόριον πάντας εκείνουσ οτινες διεδοήθησαν διά των εγκλημάτων ή κακιῶν αὐτῶν, και πρὸ πάντων εκείνουσ οτινες υπήρξαν οί αιτιοί των δεινῶν αυτού, και εις τὸν

παράδεισον τοὺς τὰ άγαθὰ πράξαντας. Πλάττει δε ότι ο Βιργίλιος ο ευνοούμενος ποιητής αυτού συνοδεύει αυτόν εις τήν κόλασιν και τὸ καθαρτήριο πυρ, διά να ενομάση και δείξη εις αυτόν τοὺς καταδικούς, και να περιγράψη τὰς βλασάνους των, και ότι ή Βεατρίσκη οδηγεί αυτόν εις τήν παράδεισον. Τὸ παράδοξον τουτο ποίημα είναι εν εκ των ύψηλοτάτων προόντων άτινα έγέννησεν ή ανθρωπίνη μεγαλοφυία' άλλ' είναι ενταυτῷ εν εκ των μάλιση αλλοκότων και δυσνοήτων. Τὸ « Θειον δράμα » είναι τὸ πρώτον ποίημα ύπερ έγγραφη Ιταλιστί, διότι έως τότε έγγραφον Λατινιστί. Διαιρείται δε εις στροφάς έχούσας τριπλὴν ομοιοκαταληξίαν. Τὸ ποίημα τουτο διήγειρε παγκόσμιον θαυμασμόν. Εις πολλὰς δε πόλεις συνεστάθησαν έδραι διδακτορικαί προς έρμηνείαν αυτού. Πρώτος δε ο Βοκκάκιος κατέσχε τήν εν Φλωρεντίῳ συσταθείσαν έδραν του είδους τουτου. Έκτός της θείας κομωδίας ο Δάντης έγραψε και άλλα ποιήματα λυρικά, άτινα δέν είναι άνάξια αυτού, τήν « Νέαν Ζωήν » (Vita Nuova), ήτις περιέχει τὰς λεπτομερείας των νεαρῶν χρόνων του, και του έρωτος αυτού μετά της Βεατρίσκης. « Δοκίμια περι μοναρχίας » κατά του αυτοκράτορος Ερρίκου του Ζ' και περι « Κοινῆς Ευγλωττίας. »

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΟΥΤΙΓΚΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ ΤΟΥ.

(Συνέχεια).

Οτε κεκλιμένος επί σωρού χόρτου ή επί θρακίου, ο Ριχάρδος έσυλλογιζετο άλλοτε ότι αναμφιβόλως δύνανται τις να κοιμηται πολὺ καλλίτερον εν μεγάλη και ώραία οικία κεκαλυμμένη διά κερύμων ή αρδωσίας, δέν υπόπτειεν ότι τὸ μέρος του οικήματος ύπερ ήτο προωρισμένον να κατοικήση κατά πρώτον, δηλαδή τὸ άνώγειον, ενίοτε είχε τὸ δυσάρεστον του ότι έχρησίμευεν ως καταφυγιον εις τοὺς μῦς' επί του άνωγειου λοιπὸν εν ο περιωρισθῆ ο Ριχάρδος, τὰ ταρχοποιά ταῦτα ζῶα, έκαμαν πάσαν νύκτα καταχθόνιον θόρυβον, οστις έτάραττε συχνάκις τὸν ύπνον του. Με τὸ σιλλίνιον της Κυρίας Αλικῆς ήγούρας νέαν γαλήν, τήν όποιαν τῷ έπήνεσαν ότι ήτο εκ καλου γένους, και ήτις τρώντι κατέστη μετ' ου πολὺ αντίπαλος της Ρομιναγρόβης, της Γριππερινώδης, και πάσης γαλῆς τήν όποιαν ο μυθοποιός Λαφονταίν απηθανάτισε διά των στίχων του. Αιά του πιστοῦ και γενναίου τουτου συμμάχου και συντρόφου εν τῷ άνωγειῳ, ο Ριχάρδος έκοιμάτο του λοιποῦ ήσυχος.

Εν τούτοις μετ' όλίγον χρόνον ο Κ. Φιτζουάεν συνήγαγε πάντας τοὺς ανθρώπους της οικίας

του' προέκειτο να διατάξη μακρὸν απόπλου ενός των πλοίων του' και κατά τινα αρχαίαν συνήθειαν θέλων άπαντες οί εν ύπηρεσίᾳ αυτού να λάβωσι μέρος εις τήν τύχην του, προσεκάλεσεν αυτούς να παραδώση εκαστος τὸ μικρόν του εμπόρευμα εις τὸν πλοίαρχον. Οί μὲν παρεδωκαν βελόνες, άλλοι μαχαίρια και δάλινα σκεύη, τὰ όποια οί ελίθει άγριοι τότε προύτιμων των λεπτων μαργαριτῶν και των αδαμάντων της χώρας αὐτοῦ. Αλλά οτε έπρόκειτο να στείλη και ο Ριχάρδος Ουτίγικτῶν, κισγνόμενος να ομολογήση ότι ουδέν είχεν είμη τήν γάταν του, και πτακινούμενος υπό μικροῦ αισθήματος φιλοδοξίας, παρεδωκεν εις τὸν πλοίαρχον τὸ δυστυχῆς ζῶον ως δέμα εμπόρευματος. Τουτο ήτο άξιον πολλοῦ γέλωτος' άλλ' ο Κ. Φιτσουάρεν είχε κανόνα τὸ να άφίνη πάντας τοὺς ανθρώπους αυτού να κήμωσι τὸ εμπόριον ύπως ενόμιζον καλόν. « Τις μινώσκει; » είπε, και ο πλοίαρχος έλαβε τήν γάταν του Ριχάρδου επί του πλοίου του.

Τήν επιούσαν πάντες έγείωνν επί διά τήν ιδέαν του δυστυχῶς Δίκκη' μόνος αὐτός δέν έγέλα' μάλιστα δ' εκλαυσε βλέπων εκυτὴν αποχωριζόμενον του άριστου φίλου του. Ησθάνετο τουτουτον σφοδρὸν λύπην, ώστε και τοι αναγνωρισθείς ικανός να επιστατῆ εν τη οικία του Κ. Φιτσουάρεν, μάθων ότι τὸ πλοίον εμπεδίσθη εν Γραβιενσένδη επί του Ταμείως, απεράσισε να υπάγη να επιβιβάσθη και αὐτός ίνα ζητήση τύχην με τήν γάταν του' δέν είπε τίποτε εις ουδένα. Ο φάκελλός του έγένετο, ως εννοείται, ταχέως, και ανεχώρησε λίαν πρωί, έλπίζων ότι ο πλοίαρχος ήθελε δεχθῆ αὐτὸν ως ναυτόποδα (μουτζον). Η προς τήν θάλασσαν και τὰς περιγήσεις αὐτη όρημῆ φυσική οὐτα εις τοὺς Άγγλους, ήτο ίσως σημαντικωτάτη εις τήν άπόφασιν ταύτην του να υπάγη να επανέρη τήν γάταν του. Ο Δίκκης έπορεύθη ευάινητος και ευθυμος μέχρι του Αλλοαῦ' άλλ' εκει εκάθησεν επί τινος λίθου, τὸν όποιον ονομάζουσιν εισέτι πέτραν του Ουτίγικτῶνος, και ήσθάνθη τήν λύπην εκείνην ήνευ της όποιας είτε πτωχοί είτε πλούσιοι ουδέποτε καταλείπουσι τήν χώραν των. — Τις οίδεν, έλαγε καθ' εκυτὸν, που μέλλει να με φέρη τὸ πλοίον τουτο; τὸ Λονδίνον απέχει περισσύτερον των άγρίων νήσων ή η Αζγκάστη του Λονδίνου' ίσως είναι καλλίτερον να άφίσω τήν γάταν μου ύπου είναι. — Ητο δε ή ήμέρα των Αγίων Πάντων. Τήν στιγμήν ταύτην οί κώδωνες της εκκλησίας της Βίτης έδιδον τὸ σημεῖον της εορτης εις τοὺς λοιπούς κώδωνας του Λονδίνου, και εν τη ερξόθωμ κωδωνοκρουσίᾳ ο Ριχάρδος ήκουσεν ευκρινῶς τὰς λέξεις ταύτας.

Ντι-ντι-ντιν-ντιν, ντι-ντιν-ντιν,
 Ανδρίζου Ουτίγικτῶν,
 Ντι-ντιν-ντιν, ντι-ντιν-ντιν,
 Θά γίνη; δήμερχος του Λοντόν!

— Οὐ γίνω δήμερχος τοῦ Λουδίνου! εἶπεν ἐν ἐξυτῷ ὁ Ριχάρδος· τοῦτο μὲ ἐνθαρρύνει νὰ ἀναχωρήσω· διὰ νὰ γίνω δήμερχος τοῦ Λουδίνου πρέπει νὰ ἐπιστρέψω, καὶ νὰ ἐπιστρέψω πλούσιος. Ἡ τύχη μὲ προσκαλεῖ μακρὰν· ἀλλ' ἂν αἱ τιμὰὶ μὲ περιμένωσιν ἐδῶ, τί μὲ μέλει; τὸ ταξείδιον θέλει εἶσθαι εὐτυχές· εὐχαριστῶ, καλοὶ μου κείδωνες,

Ντι-ντιν-ντόν, ντι-ντιν-ντόν,
Ἀνδρίζου Οὐτίγκτων,
Ντι-ντιν-ντόν, ντι-ντιν-ντόν,
Οὐ γίνης δήμερχος τοῦ Λουτόν!

Καὶ ὁ Ριχάρδος ἤρχισε νὰ τρέχη. Ἐπειτα δὲ πτε ἀπεύδωσεν, ἐβράδυνε τὸ βῆμα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πάσῃ τοῦ νὰ χωρῆ ἐπὶ τὰ πρόσω ὡς ἄνθρωπος πτεῶν εἰς τὴν τῆχην.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΕΣΧΗΣ.

Ἐλλητίδες ὠραῖαι ὡς Μοῦσαι
Τῆς πατρίδος τιμῆ καὶ γὰρ
ἰς τὸ ἔδαφος μόλις πατοῦσαι
Περιγέμεσθ' ὡσὰν μὲ πτερά.
Ἐρσιψύχοι μ' ἐσθῆτας ἀργῶθει
Ὅρ μὲ γάρμιν κινεῖντ' αἰ πτεγαί,
Ἐκ χοροῦ ἑλιγμοῦς βορυβώθει
Ἐντρυνάτε, ὦ θεῖαι ψογαί!
Ἐν ἐκστάσει ποῖατε γλυκεία
Ἐν ἐκτάσει καὶ μέθει φρεῖος,
ὡς ἀρπάξει τερπνὴ μελωδία,
Καὶ οὐς φώνει' ἢ γῆ ἀδριώος.
Ἄλιξις Λαμπάδωρ φωτίζει
Τὰς αἰθοῦσας τῆς Ἀέχης Λαμπρά
Ἰδαμάτωρ πληθὺς σπιθητίζει,
Κ' εἶναι πάντων ἢ ὄφεις γαιδρά·
Ἰλῆν τὸν κῶμον ἰδίως Λαμπρύνου
Ὁφθαλμοῖ θεαυῶν ρεαοί,
καὶ τὴν Λάμψιν τῶν φάτων αἰσγέτου
Οἱ σεμνοὶ κ' ἔνταντῷ ζωηοί.
Ὅλα τὰνθη' ποῦ γέρονι αἰ ὦραι
Τοὺς πλοκάμονε κοσμοῦν ἀγ.λωός,
Πλῆν ἡμεῖς εἴθε τ' ἄνθη, ὦ κόραι
Ἄπερ γύνει στήν γῆν ὁ Θεός.

Ἄλλ' ἢ τέρψις ἡμᾶς μηδεῖζει
Ἄρ ἐν μέσῳ θεοῦθεν γοῶν
Δημοιοῦσθε ὅτι ἐλλίλει
Ἡ πατρίς παρ' ἡμῶν τι λαμπρόν,
Ναί, ἐλλίλει νὰ ἴδῃ μητίεας
Ἐταρτίους χροματῶν πολιτῶν
Τοῦτο εἶναι τὸ κάλλιστον γέρας
Κ' εἰς ἐκάστην ἡμῶν ἡλευτόν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα.

Παρεκάλεσέ ποτε τὸν περίφημον Ἀγγλον ζωγράφον Ὁγάρθην γέρον τις καὶ φιλάργυρος εὐπατρίδης νὰ τοῦ ζωγραφίσῃ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μεγάλης κλίμακος τῆς οἰκίας του τὸν ἔρατόν τοῦ Φαραῶ ἐν τῇ Ἐρυθρῇ θαλάσσῃ. Προσπαθοῦντος ὅμως αὐτοῦ νὰ συμφωνήσῃ εἰς τὴν τιμὴν ὁ Ὁγάρθης δυσηρεσθήη μεγάλως. Ὁ φιλάργυρος δὲν ἤθελε νὰ πληρώσῃ περισσότερο τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας τῆς εἰκόνας. Ἐπὶ τέλος ὁ Ὁγάρθης ἐδέχθη πλήρως ὀργῆς τὴν προσφορομένην αὐτῷ τιμὴν καὶ ἐντός 2 ἢ 3 ἡμερῶν ἢ εἰκόνα ἐτελείωσεν. Ὁ φιλάργυρος γέρον ἐκπλαγείς διὰ τὴν ταχύτητα ταύτην ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ τὴν εἰκόνα, ἥτις οὐδὲν ἄλλο παρίστα ἢ ἐρυθρὸν χροῖμα καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς. «Τί ἀνοησία εἶναι αὐτῆς;» ἀνεβόησεν ὁ φιλάργυρος· «ἐγὼ σὰς εἶχα παραγγείλει τὸ θάμα ἐκεῖνο τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.» — «Καὶ ἐγὼ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν σὰς ἔκαμα,» ἀπεκρίθη ὁ Ὁγάρθης μνησικακῶν εἰσέτι διὰ τὴν περιφρόνησιν τῆς μεγαλοφυΐας του. — «Ἄλλὰ ποῦ εἶναι οἱ Ἰσραηλίται;» — «Ἐπέρασαν ὅλοι εἰς τὴν ἀπέναντι ἔχθην καὶ ἀνεχώρησαν.» — «Οἱ δὲ Ἀιγύπτιοι;» — «Κατεποντίσθησαν ὅλοι.» Ἡ παρχὴ τοῦ φιλαργύρου ὑπῆρξεν ἴση μὲ τὴν ταχύτητα μετ' ἧς ἐπλήρωσε τὴν συμφωνηθεῖσαν τιμὴν τῆς εἰκόνας.

—ο—

Δημοσιογράφος τις ἔχων ἀδελφὴν διαθίσιμον, ἔγραψε πρὸς συναδέλφον εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπαγόμενον. — Κύριε, ἀγαπάτε ν' ἀνταλλάξωμεν;

—ο—

Σχολαστικὸς ἀλιεύων ἐξ ἡφους γεφύρας, ἐν ᾧ ἔβρεχεν, ἐξέριπτε τὴν καλαμίδα (ἀρμηθίαν του) ὑπὸ τὴν ἀψίδα τῆς γεφύρας ταύτης· ἐρωτήσαντος δὲ τινος τὴν αἰτίαν, ἀπεκρίθη ὅτι ἐπειδὴ ἔβρεχεν ὑπέθετεν ὅτι οἱ ἰχθύς κατέφυγον ὑπὸ τὴν γεφυραν διὰ νὰ μὴ βραχῶσι.

—ο—

Σχολαστικὸς συμπλακίς μετὰ τινος παρὰ τὴν ἔχθην ποταμοῦ καὶ ἀπολακτισθεὶς εἰς τὸ ὕδωρ, ἐφώνηζε κολυμβῶν, ἂν τολμᾷς ἔλα νὰ μὲ προσβάλης καὶ ἐδῶ.